זכרו תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת ויצא
ט' כסלו תשע"ז
גליון תשמ"ג

זמני כניסת ויציאת שבת קודש

	הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
בני ברק	4:16	5:18	5:51
ירושלים	4:02	5:16	5:55
בארא פארק	4:19	=	5:46

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה ויפגע במקום וכו' וישכב במקום ההוא (כה, י-יא)
וברש"י וז"ל שלא היה צריך לכתוב אלא ויל"ך חרנה, ולמה הזכיר יציאתו וכו' עיי"ש.

והנראה בזה דבא הכתוב להשמיענו גודל צדקת יעקב אע"ה, דעל אף שהוצרך לעזוב מקום הקודש והמקדש ארץ אבותיו הקדושים, אשר כל עבודתם כל ימי חייהם עלי אדמות היה בארץ הזה ישיבת אברהם אבינו, ישיבת שם ועבר, ומצוות הכנסת אורחים, וכדכתיב "ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם ה' א-ל עליון" **(כא לג)**. ויעקב אבינו כשהוצרך לעזוב את הארץ אשר עיני ה' אלוקיך בה מקום אבותיו הק' וכנ"ל, מזה המחשבה לבד אפשר ליפול לעצבות וכדומה, ועוד לאיזה מקום הלך, לחרן, שהוא מקום רשע ואנשי רשע התגוררו שם, אז מחשבה זו של מאין באת- לארץ הקדושה, ולאן אתה הולך - למקום אנשי רשע וכו', עאכו"כ שאפשר ליפול לידי עצבות.

כמו"ש ולשבחו של יעקב הכתוב מדבר, שאף שהיה **ויצא יעקב מבאר שבע** וכנ"ל ארצה"ק והמקדש, ויתירה על כך **וילך חרנה** מקום אנשי רשע, מ"מ לא התייאש כלל וכלל, ועצבות מאן דכר שמיה, **אלא התחזק בשמחה גדולה באמונה וביטחון לאדון הכל**, וכמובא **(מדרש רבה)** בפרשתן עה"פ ויצא יעקב רשב"נ פתח וכו' אמר יעקב אליעזר בשעה שהלך להביא את רבקה מה כתיב ביה וכו', חזר ואמר **(יעקב אע"ה)** מה אנא מובד סברי מן בריי [=וכי אאביד ואייאש סברי ותקותי מבוראי **(עין יוסף)**] חס ושלום, לית אנא מובד סברי מן בריי אלא 'עזרי מעם ה' וכו' עיי"ש עכדה"ק.

וזהו מה שמלמדינו קוה"ק יעקב אבינו ע"ה דאין ייאוש בעולם כלל, ואפי' חרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל יתייאש מן הרחמים, ואין כוחינו אלא בפה, ואין עומדים להתפלל אלא מתוך שמחה ואורה אמונה וביטחון להבוכ"ע, דאין לנו מלך עוזר וסומך אלא אתה. **ולא** עוד שלא נפל לתוך עצבות, אלא כמ"ש "ויפגע במקום", ואין פגיעה אלא לשון תפילה, שתיקן תפילת ערבית, דהיינו שיסד לנו יעקב אבינו יסוד גדול בעבודת ה', דאף שהוא זמן של ערבית, דהיינו חשכות בעולם, מ"מ אין להרפות מתפילה, אלא אדרבה יתאמץ יותר ויותר בעבודת הלב זו תפילה מתוך שמחה גדולה.

וזהו פי' הפסוק "אשרי שא-ל יעקב בעזרו שברו על ה' אלוקיו", דלכאורה למה נקט דייקא אלוקי יעקב ולא שאר האבות, והנראה דבא לרמז ענין זה שלימד אותנו יעקב שאף שיש חשכות בעולם ועת צרה היא ליעקב, מ"מ אל יתייאש מן הרחמים ומן המיצר קראתי י-ה ענני במרחב י-ה, כדחזינן אצל יעקב שכתיב ביה "ישראל נושע בה'", ברו"ג, **ברוחניות**, כמו שאנו רואים מה שאמר "ותרי"ג מצוות שמרתי ולא למדתי ממעשיו הרעים" של לבן, **ובגשמיות** כמ"ש "כי במקלי עברתי את הירדן ועתה הייתי לשני מחנות", וק-ל יעקב בעזרו בא רק ע"י שהיה שברו על ה' אלוקיו, שע"י האמונה וביטחון אך ורק בבוכ"ע ומתוך שמחה, עי"ז נתברך בכל הישועות ורחמים וכט"ס בגו"ר.

*

וזהו "ויפגע במקום", כאמור שבכל מצב ששרוי בו, יש לאדם להתחזק בהשי"ת הטוב והמיטיב לכל, וזה **"ויפגע במקום"**, באיזה מקום אך שיהיה, באיזהו מצב שבו הוא נמצא, אל יתייאש עצמו מן הרחמים.

*

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה ויפגע במקום וכו' וישכב במקום ההוא

או"י "ויפגע במקום" וברש"י כמו ופגע בירחו ע"כ עיי"ש, דהיינו הכוונה הוא שיעקב אע"ה במקום הזה פגע כביכול בבורא ית"ש, כאדם הנפגש עם חבירו פנים בפנים, כך נפגש יעקב אבינו בתפילה זו עם כביכול הבורא פנים בפנים,

וכידוע מהרה"ק **מבארדיטשוב** זי"ע ששח פ"א בצפרא דשבתא קודם התפילה **"איינט גייט מען זיך זען מיטען בינדיגער"**, דהיינו עם כביכול יתברך.

והעידו צדיקים דעד שהגיע בתפילה ל"וכרות עמו הברית", כבר נתראה עם כביכול יתברך שמו.

***

וישכב במקום ההוא (כה, יא)
ג"כ בשבחו של יעקב הפסוק מדבר, דדרך העולם הוא באחד שהוא במצור ומצוק מהקורא אותו ואימת מות עליו, אז אין לו מנוחה ואינו יכול לישון בלילות.

אך יעקב אבינו על אף שברח מעשיו אחיו שחפץ להורגו, וכן אחר שתפסו אליפז ונטל ממנו כל ממונו, עכ"ז בטח אך ורק בה' בשמחה ובטוב לבב, וגם זאת **"וישכב במקום ההוא"**, ללא שום מורא, הוא שכב וערבה לו שנתו.

*

וישכב במקום ההוא (שם)
וברש"י באותו מקום שכב אבל י"ד שנים ששימש בבית עבר לא שכב בלילה, שהיה עוסק בתורה.

ולכאורה צ"ל הלא איתא בגמ' **(נדרים יג:)** הנשבע שלא אישן שלושה ימים מלקין אותו.

ואפשר לדייק בדברי רש"י מ"ש דרק בלילה לא שכב אבל ביום אפשר דשכב, והוא עפ"י מה דאיתא **(עירובין סה.)** לא איברא לילה אלא לגירסא ולחד מ"ד אלא לשינתיה.

ושניהם עולים בקנה אחד, דבעת שרוב העם ישינים אז הת"ח אפשר להם לעסוק בתורה ללא שום מניעה מהסובבים אותם, ודווקא אז הוא הזמן של עסק התורה.

*

או"י שאף ביום ק"ו שלא ישן אלא נים ולא נים וכו', ומן השמים סיבבו לזה שישן עתה, דהיה לו גילויים והשגות נשגבות בזמן שינתו.

כדאיתא במדרש רבה בפרשתן, שהשיג בחלומו ענין מתן תורה ובנין ביהמ"ק ושלש רגלים, **והנה מלאכי אלוקים** זה משה ואהרן, עיי"ש. ע"כ.

דברי תורה

ממורינו הגה"צ אב"ד דקהילתינו שליט"א

וישא את קולו ויבך (כט, יא)
ברש"י לפי שרדף אליפז בן עשו במצוות אביו אחריו להרגו והשיגו, ולפי שגדל אליפז בחיקו של יצחק משך ידו, אמר לו מה אעשה לציוויו של אבא, אמר לו יעקב טול מה שבידי והעני חשוב כמת, עכ"ל. משמע שחשש אליפז למצות כיבוד אב, ולא שהיה מתיירא מעשו אם לא יקיים את ציוויו, שהרי גם עכשיו שלקח את ממונו אף שחשוב כמת, מ"מ מה יענה לעשו על שלא הרגו, אלא שחשש על המצוה של כיבוד אב גרידא איך יקיימו, וע"ז נתן לו יעקב עצה ליטול את ממונו, ואפשר שאליפז למד לקיים כיבוד אב מעשו, וזה היה שכר לעשו על כיבוד אב שלו, שבנו ג"כ כיבד אותו.

וי"ל שאליפז הלך בדרכי אביו המקולקלים לצוד ציד בפיו ולהעמיד פני צדיק, ולכן אף שכאן לא היתה כלל מצוות כיבוד אב, שהרי אסור לשמוע בקול אביו כשאומר לו לעבור עבירה, ובפרט עבירת רציחה, אך אליפז עשה את עצמו כאילו חרד על קיום מצות כיבוד אב, ולכן שאל ברמאות מה אעשה לציוויו של אבא, ויעקב שידע לקיים עם עקש תתפתל וכמ"ש אחיו אני ברמאות, השיב לו בחכמה שיש לו עצה בשבילו ויטול את ממונו. ועי' חת"ס עה"פ מכרה כיום.

ותלד זלפה (ל, י)
ברש"י וכדי לרמות את יעקב נתנה לבן ללאה, שלא יבין שמכניסין לו את לאה, שכך מנהג ליתן שפחה הגדולה לגדולה, והקטנה לקטנה, ע"כ.

ולכאורה אם יעקב לא הכיר שמכניסין לו את לאה תחת רחל, ואיך יכיר שמביאין את זלפה תחת בלהה, אם את אשתו שנושא לא מכיר, איך יכיר האם היא שפחתה, ואפשר שרק את לאה לא היה יכול להכיר מי היא, כי היתה מכוסה בהיטמא ככלות הצנועות, ולכן לא ראה את פניה.

"הפעם אודה"
פנינים על הפרשה

יהודי - ע"ש שבח והודאה

ותקרא שמו יהודה וכו' הפעם אודה את ה'. וכל אחד מישראל נקרא יהודי על שמו, כי שמו הוא ע"ש שבח והודיה, כמ"ש "הפעם אודה את ה'", שכל יהודי צריך לדעת שכל מה שהוא לוקח הרי זה יותר ממה שמגיע לו, יהודה, פירש"י, נטלתי יותר מחלקי, היינו יותר מחלקו המגיע לו. (חידושי הרי"ם)

יהודי - ע"ש שמודין להשי"ת

שמעתי מאא"ז מו"ר זצלה"ה שבני ישראל נקראו יהודים ע"ש שמודין להשי"ת על כל דבר קטן וגדול שיודעין שהכל ממנו ית'. (שפת אמת ויגש)

להודות להשי"ת אחרי שכבר יצאו מן הצער לגמרי

ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם אודה וכו' ותעמוד מלדת.

ולכאורה יקשה על מה מרמזים השני תבות "ותעמוד מלדת", כי לכאורה המה מיותרים, והנראה דהנה הארבעה אשר צריכין להודות, יורדי הים ואידך, הנה דוקא אחרי שכבר יצאו מן הצער ההוא אשר היו בו לגמרי, אז צריכין להודות לה' שקבלו כל הטובה, הינו אחר שכבר עלה מן הים, והחולה כבר נתרפא לגמרי וכן כולם, וכן בכל ההצלות והישועות, אחר שכבר יצא מן הצער שהיה לו, צריך להודות, וכן מרומז בגמ' (ברכות נ"ד ע"ב) בפירוש, "ארבעה צריכין להודות, מי שהיה חולה ונתרפא", מלשון ונתרפא משמע לגמרי, וכן גבי אידך משמע שיצא מן הצער אשר היה בו, ולא צריך עוד לטובה בזה...

וזה מרומז בפסוק שלפנינו, אחר שאמרה לאה "הפעם אודה את ה'" וקראה שמו יהודה לשון הודאה, ממילא הראתה בעצמה שכבר קבלה כל הטובה בבנים, ואינה צריכה עוד לטובה זו, על כן "ותעמוד מלדת", עד אחרי כן, וע"י הפעולה שנתנה שפחתה לאשה, נתן אלקים שכרה, וילדה עוד אחר זה. (מאור ושמש - ועיי"ש מה שהביא בענין זה מהחזונה מלובלין זי"ע).

עובדא בענין הנ"ל

שמעתי מהרה"ח ר' יהושע צענזאר ע"ה, כי בהיותו באנטזורפן כשהיה אברך, שלח קוויטל להרה"ק מבילגורייא ז"ל בעד איזה חולה, וביקש ממנו שימסרנו לידי אחיו הרה"ק מהר"א מבעלזא ז"ל, ולאחר איזה זמן קיבל מכתב מהרה"ק מבולגרייא ז"ל שאחיו הרה"ק מבעלזא רוצה לדעת מה נעשה עם החולה הנ"ל,

ועיי' בספה"ק מאור ושמש פ' ויצא בפסוק הפעם אודה וגו' עכת"ד המכתב, וכנראה משם דאין להודות על איזה ישועה עד שנגמר כל הישועה עייי"ש, והרה"ק מבעלזא ז"ל רצה להוודע אם החולה נתרפא לגמרי, שיכול להודות לה' על רפואתו.

לאה, הראשונה שנתנה הודאה על נס שבדרך הטבע

ותאמר הפעם אודה את ה'. בש"ס ברכות (ז' ע"ב) לא היה אדם שהודה לה' עד שבאתה לאה, והוא תמוה, וכי האבות לא הודו לה' על הנסים שעשה להם, הלא הקריבו קרבנות ושבחו לה', וג"ל עפ"י מה שאמרתי שיעוריו בלימוד בספה"ק "ביתן אהרן" בשיעור קבוע לפני השינה (ספרן של צדיקים).

בנו הרה"ק רבי **אהרן יחיאל מקאזניץ** ז"ע היה אומר שלכל חסיד חייב שיהיו לו שני ספרי ביתן אהרן אחד בביתן והשני בלב... **[בנוסח אחר: אחד בביתן והשני לקחתו עמו בלכתו בדרך] (מפי השמועה).**

על חזנו של **הר"ם מקאזניץ** ה"ה הרה"ק רבי **קליונימוס קלמן מפיסצנא** הי"ד זי"ע בעל חובתן התלמידים מספרים שש"ל לאחד מפרחי החסידים איזה ספרי חסידות הוא לומד, והלה ענהו כי הוא מעיין בספה"ק תניא, אמר לו הרה"ק: גדלות הבוראן תדע מספה"ק זה, אך נתבוננ לעבודת הבוראן תלמד מספה"ק ביתן אהרן, ובעיקר מתוך האמרות הקולעות שבליקוטים שבסוף הספר.

(קובץ ביתן אהרן וישראל ושרי ושמ"ש)

סיפר לי הרה"ח ר' **אשר אורקאוויטש** נ"י, שבעיר לאדוש נר חסיד אחד ושמו ר' יחיאל, ורגיל היה הרה"ק בעל **הבית אברהם מסלונים** להתכאסן אצלו, שמעתי מבנו שפעם אחת נתגלגלה השיחה בינו לבין הרה"ק מענין שהוא עוסק הרבה בספרי חסידות, אמר לו הרה"ק, תלמוד ספר "ביתן אהרן" ודי בזה.

(שיח זקנים ח"ג עמ' כ)

ספה"ק תפארת שלמה

סיפר ישיש אחד חסיד של הרה"ק **התפארת שלמה** שבתון היארצייט של הרה"ק התפא"ש זי"ע הגיע להרה"ק **הרבי חיים ז"ע** ולפני שיצא להתפלל שחרית אמר לו שהיום היארצייט של התפארת שלמה זי"ע, והדברי חיים נורא התלהב, ומיד ציווה למשמשו לקנות מזונות,

ולאחר שחרית התיישב ועשה סעודה גדולה לכבוד היארצייט, והלך עוד פעם למקומה, וכל הזמן עיין בספר הקדוש תפארת שלמה, ואח"כ אמר: הנה הרבי מראדאמסק הסתיר עצמו ממני, ובחיי לא הכרתי את גדולתו וקדושתו, ועתה מהספר רואה אני את גדולתו וקדושתו.

(ילקוט תפארת שלמה)

וסיפר זקן אחד כי פעם אחת בא גדול אחד אצל אדמו"ר **הרה"ק מוהר"מ מוואר"קא** זי"ע, ומצאו יושב ומעיין בספר תפארת שלמה, ושאלו הגדול הבא, האם גם כ"ק מעיין בספר הזה שנדפס מחדש, אזי התרגש הרה"ק מוואר"קא בחרדת קודש, ובקול זיע סני השיב לאותו גדול: "האח האח מה אתם אומרים מן הספר הקדוש והנורא הזה, הלא תדעו נאמנה כי לע"ע ראיתי שלשה דברים, ווען דער יוד וואלטין מיר דאס נישט מגלה גייוועזין וואלטין מיר דאס נישט געוויסט ביז משיח וועט קומען? **[ראיתי שלשה הידושים שאם היהודי הזה לא היה מגלה לי אותם, לא הייתי יודע מהם עד ביאת המשיח].**

(אור חל שלמה)

טעם לשבח על מה שאמרו חז"ל (שבת קי"ח ע"ב) **כל האומר הלל בכל יום הרי"ז מחרף ומגדף, וצ"ב למה, וכי בשביל שהוא זוכר חסדי ה' תמיד יפסיד ויענש, וי"ל דהכוונה שאומר בכל יום הלל רק על הנסים שקרו שלא בדרך הטבע, אבל על מה שהוא בדרך הטבע, דברים הנוהגים יום יום, אינו אומר הלל, ולכן מי שאינו אומר בכל יום רק ההלל המסודר לנו על הנסים שמחוץ לטבע, ואינו מכיר בנסים שקורים יום יום בדרך הטבע הרי"ז מחרף ומגדף.**

ואומר מעתה, בודאי האבות הק' הודו ושבחו לה', אבל להם נעשו נסים שלא בטבע, ואין חידוש כ"כ שמצאו עצמם מחוייבים להודות ולשבח, אבל בלאה מצינו שנתנה תודה על לידת הבנים שזהו נס בדרך הטבע, ומשו"ה אמרו חז"ל שלא היה אדם שהודה – על נס בדרך הטבע – עד שבאתה לאה. (כתב סופר)

הודאה על העבר ובקשה על העתיד

שמעתי בשם רבינו הקדוש החזונ מלובלין זי"ע כי צריכין בכל דבר שאומרים ברוך ה' בעד איזה ענין, יאמרו מיד כן יעזור השי"ת להלאה, דאם לא כן הרי"ז כמעמיד ופוסק מעייני הישועה כשמברך על העבר, והרמז לזה בלאה שאמרה "הפעם אודה את ה'" ולא ביקשה מיד על העתיד, ע"כ "ותעמוד מלדת". (דברי תורה - מונקאטש ח"א י')

עיקר הנחת רוח מהשיר והשבח העולה מבני בשר ודם

עוד נתכוין [משה רבינו ע"ה] לדבר לפניו [לחקב"ה] דברי ריצוי המתקבל לפניו, על פי מה שקדם לו בידיעת הדרגות החפץ שיש לבורא, האחד, הוא שבח והלל אשר יתנו לו עבא מעלה, למעלה ממנו שבח והלל אשר יתנו לו נשמות הצדיקים משני אוצרות החיים, אוצר אחד של נשמות שעדיין לא באו לעוה"ז וכו', ואוצר שני של נשמות שכבר באו לעוה"ז, וחזרו ונתנו באוצר החיים, וכולם נותנים שיר ושבח והודאה לבורא יתעלה וכו', למעלה מהם השיר והשבח העולה מהנשמות אשר הם בעוה"ז אשר הם בתוך הבשר, והוא מונעם מהכיר ה', והם מתעצמים לאהוב ה' ולשבחו ולהודות למאמרו, זה עליון וחשוק אצל הבורא למעלה מהכל וכו'.

ולזה נתחכם משה וריצה ה' בדבר שהוא חפץ בו, ואמר "אלקי הרוחות לכל בשר", שאתה חפץ שאלוקותך תהיה לרוחות בזמן שהם בבשר, ואם אתה ממיתם אתה חסר רצון זה. (אוה"ח הק' פר' קרח ל"ז כ"ב)

להכניס כל מאמצי כח בהודאה

ואתה תחזה רבות בני עמנו, בגשתם לתפילה, לשפוך שיח עבור פרנסה, אזי מוציא דיבור אלוקים בפה מלא ואותיות גדולות, ומכניס כל מאמצי כחו באותיות 'פרנסה', וברצונו שאות פ' תהיה גדולה בכמות ואיכות ככל העולם כולו, ואות ר' עוד יותר גדולה, ואות נ' ואות ס' ה' תהיינה גדולות בתכלית הגדלות, בכדי להמשיך על עצמו באמצעות אותיות של פרנסה, שפע וברכה עליונה מלא ברכות טוב.

ואח"כ כשנתקבלה תפילתו, והקב"ה השפיע לו עושר ונכסים ולא חסר כל בו, כשבא להחזיר לו שבח והודאה על שהיטיב עמו כל מיני מיטב, אזי מוציא אותיות קטנות, ואינו מכניס כל מאמצי כחו ועומק פנימיות מחשבתו בהאותיות, להיותן גדולות במלוי הארה כמקודם. (אור המאיר כי תצא)

הודאה - רפואה קודם למכה

הבורא ית' שולח רפואה קודם המכה, ומה הוא הרפואה, היינו תחילותיו ושבחיו שאנחנו משבחים ומפארים את שמו הגדול ותורתו הקדושה וכו', היא הרפואה השלוחה לנו קודם לכל דבר המגינה ומציל עלינו ועל כל ישראל. (נועם אלימלך - ליקוטי שושנה)

מעשיהם של צדיקים
בשבח ההודאה

אולי לא אוכל להודות

בליל שבת הזתהלך **הרה"ק רבי ברוך ממעזיבוז'** בחדרו, ואמר בהתלהבות: "מודה אני לפניך ה' אלקי על כל החסד שעשית עמדי, ואשר אזהה עתיד לעשות עמי".

פתאום עמד במקומו ושאל ברגש:

-למה לי להודות עתה על החסד העתיד לבוא? בבוא החסד - אודה...

ומיד השיב לעצמו:

-ואולי אז לא אוכל להודות...

ונעה בבכיה.

עמד לידו תלמידו **הרה"ק רבי משה מסאוור'אן**, ושאלו:

-רבינו הרי בעצמו השיב על שאלתו, הבכיה לשם מה?

החזיר לו רבי ברוך:

- בכיתי לפי שהתעלית על דעתי שעלול לבוא יום, שבו חסד אוכל לקבל, ולהודות בעדו לא אוכל, מדוע?

ושוב נעה בבכי. **(חסידים מספרים אות קס"ח)**

חייב לברך על הרעה

סיפר לי הגה"צ ר' אלימלך אשכנזי שליט"א אב"ד מעלבוירן, שבירושלים סיפרו, שפעם נעדר בנו של **הגאון בעל האדרת זצ"ל**, ולא הגיע הגאון הנ"ל להלויה רק לאחר כמה שעות, ואח"כ כאשר שאלו אותו מדוע לא הגיע זכיה, ענה, דאי'תגא בנמי שחייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה, והוקקתי לעבוד עם עצמי שאהיה במדריגה זו, על כן נתעכב הדבר כמה שעות. **(שיח זקנים ח"ו ע"ב)**

סעודת הודיה של הרה"ק ר"ב ממעז'ריבו

פעם חלתה בתו של **הרה"ק רבי ברוך ממעז'ריבו' זי"ע**, והגיעה עד שערי מות רח"ל, והרופא יי'אש אותה רח"ל, והרה"ק לא היה שם בשעה שהרופא חרץ את דינה, וכשחזר שאל הרה"ק את ר' הערשלי מה אמר הרופא, וענה שהרופא אמר שתבריא, ונענה הרה"ק א"כ צריכים לעשות סעודה, וציוה שישחטו עגל ויכינו סעודה בהרחבה גדולה, ועד שנמרו את הסעודה יצאה מכלל סכנה וכבר ירדה מיטתה.

לאחר שהבריאה לגמרי עשה הרר"ב סעודת הודאה ואמר תורה עה"פ "אודך ה' אלקי בכל לבבי ואכבדה שמך לעולם" **(תהלים פ"ו י"ב)** ואמר אני הייתי מודה לך בכל לבבי, באיזה אופן שיהיה "סאיז דען א חילוק פאר ברוכל צו אדלה וועט ווערן געזונט, צו אדלה וועט נישט ווערן געזונט" **[ואם זה וחילוק לברוכל אם אדלה תהיה בריאה או לא]**, אבל "ואכבדה שמך לעולם" לכבד שמך נגד העולם, לערוך סעודה ולשבחך, זה אני יכול רק באופן ובתיבת "כי חסדך גדול עלי", דהא באמת חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה, לכן להודות לשמו יתי צריכים תמיד על כל מה שיהיה, אבל לערוך סעודה בפני קהל ועדה זה אי אפשר, רק באופן כזה כשהוא בטוב הנגלה והנראה. **(מאמר מרדכי – סלאנים)**

כידוע נמנע **השבט יהודה מלובלין זי"ע** מלקבל פדיונות או כספי תמיכה אישיים, ומחיתו ביתו רק מדמי כוללות שסידרו החסידים עבורו, אך לא תמיד הספיקו הכספים אף כדי צרכי הבית במצעום, והיו זמנים שלא היו בהם אף כדי לקנות צרכי שבת ויו"ט כראוי.

באחד הזמנים הקשים כשבתוך הבית שררה עניות ודלות, עלה בדעתו לעשות איזה השתדלות על ידי קנייתן כרטיס השתתפות בהגרלה הנושאת פרסים כספיים גדולים, אך גם כסף לקנייתן הכרטיס לא עלה בידו, ולשם כך ניסו לחפש בכל חורי הבית למצוא איזה דבר ערך שאפשר למכרו, וכן השיג הלוואות מידידים, וקנה את הכרטיס המיוחל.

בהגיעו תוצאות הגורל, ונודע אשר כרטיס זה הפסיד לגמרי, אמר השבט יהודה לבני ביתו: הלא שנינו במשנה חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה, וא"כ באותה מדה שהיינו מודים אם היתה הוכיה עולה בגורלנו, כן עלינו להשתדל גם עתה לעשות סעודת הודיה להשי"ת, ולהודות לו על כל הטובות שגמל עמנו.

ואכן כמעשהו ממש בקניית הכרטיס, כן עשה גם עתה, והחלו לחפש בחורי הבית אם יש מה למכור כדי צרכי סעודה, וכן הלוה מידידיו סכום כסף, והסב לסעודה, בה ביטא את חובת ההתבוננות וההכרה בהטוב והחסד המצוי בכל המוצאות והמאורעות הבאים על האדם. **(יהודה לקדשו)**

אזרות ספרי החסידות לדורותיהם וחובת לימודם

ספה"ק בית אהרן

נוהג היה רבי **יחמיאל משה מקאזניץ** זי"ע שהיה מסיים מדי יום את

בגו צדיקיא

עובדות ומאמרים נפלאים מהגה"צ רבי אלימלך בידרמן

על הרה"ק רבי אברהם דוב מאווריטש זי"ע ה'בת עין' לרגל יומא דהילולא י"ב כסלו (תר"א) {חלק ו'}

כ"ק אדמו"ר **מטאהש** זצוק"ל מביא בספרו 'ידוע לי ממשפחה אחת בארץ ישראל' אשר הוזקקו לדבר ישועה ורחמים, וערכו סעודה ביום ההילולא קדישא, ותיכף נושעו בישועה רבתי למעלה מדרך הטבע (**עבודת עבודה**)

הבת עין התגלה בחלום

בישיבת 'בית אברהם דחסידי סלאנים', ישנו 'קרן' לעריכת סעודות מדי שנה בשנה ביומא דהילולא קדישא, ומעשה שהיה כך היה, לפני עשרות בשנים היה יהודי מחסידי סלאנים ושמו הרה"ח ר' **שלמה גראס** ז"ל, לפרנסתו התעסק במכירת נפט, ברם, עסק זה - יגיעתו רבה ושכרו מועט, ומכיון שכך, רעב ומחסור שררו בדרך קבע בביתו, ויהי בליל ההילולא של רביה"ק ה'בת עין' זי"ע, השתטח ר' שלמה על ציון הקודש, ושפך את לבו כמים, בתפילה ובתחנונים שירוויחו לו פרנסתו מן השמים, לאחר מכן, חזר לביתו ועלה על יצועו, והנה בחלומו רואה הוא את ה'בת עין' זי"ע, ויאמר לו ה'בת עין', דע לך שקורת רוח מרובה הסבת לי בתפלתך על קברי (**ידוע שהמתים נהנים כשמתפללים על קברם**),

זאת אשאלך - מדוע לא ערכת סעודה לכבוד ההילולא, תיכף התעורר ר' שלמה משנתו, וקיבץ משארית לחמו הדל, כינס עשרה יהודים, וערכו יחדיו סעודת הילולא. למחרת היום הלך ר' שלמה וקנה כרטיס לוטו וזכה בהון עתק שממנו נתעשר בעשירות גדולה, ואף הקים ממנו 'קרן', אשר עד עצם היום הזה עדיין עורכים ממנו סעודות הילולא.

הנס ברעידת האדמה בצפת

הדברים ידועים ומפורסמים, מה שהיה בעת הרעש הנורא בצפת, בשנת תקצ"ו, רוב רובם של יקירי צפת נקברו אז תחת המפולות, ולא נותרו לפליטה כי אם 'כעשירית' מבני היישוב. בעת שאירע הרעש עמדו בבית מדרשו של ה'בת עין' באמצע 'חזרת הש"ץ' דמנחה, מיד ציווה ה'בת עין' שכל העם הנמצאים בבי מדרשא יתאספו ויעמדו סביבו, והוא עצמו נשכב על הארץ בפישוט ידיים ורגליים לפעול את אשר פעל,

ואכן מחצית מבית המדרש התמוטט ונפל הגג שמעליו, ואילו המחצית השנייה, ששם עמדו המתפללים תחת צלו של ה'בת עין' נשאר על תילו, ונראה הדבר לכל עד עצם היום הזה.

לאחר מעשה הסביר ה'בת עין' טעם השתטחותו על פני הארץ, כי ראה שנעשים כאן דברים שלא בדרך הטבע - שהאבנים לא נפלו לארץ כדרכם, אלא נזרקו מדרום לצפון ומצפון לדרום, והבין שהס"מ הוא זה המחולל בידיו את חורבן עיר הקודש צפת, ובאופן כזה אין כל עצה, לבד 'התבטלות', ולכן השתטח על הארץ ב'התבטלות גמורה', באותו דרך שנהג רבי אחא בר יעקב כשנלחם עם הס"מ, כשנתגלה לו נחש בעל שבעה ראשים, וערף את ז' ראשיו על ידי כריעות והשתטחויות על הקרקע (**עיין קידושין כט:**).

ההכנעה של הבת עין

עניין 'ההכנעה' היתה אחד מעיקרי משנתו הטהורה של ה'בת עין', כידוע לכל באי שער ספרו הקדוש, שמרבה לדבר אודות ההכנעה וזהירות יתירה מכל שמץ של גאווה וגסות הרוח, וכמעשה שהיה בעת פרידתו מבני קהילתו 'אווריטש', שטרם עלותו על הספינה בדרכו לארה"ק עמדו כל הקהל ונפשם בשאלתם, להישאר דבוקים בו, אמר להם ה'בת עין', חז"ל אמרו על הפסוק 'ולדבקה בו', וכי אפשר לו לאדם לידבק בשכינה, אלא הידבק במידותיו מה הוא רחום וחנון וגומל חסדים אף אתה רחום וחנון וגומל חסדים, ומכאן, שעל ידי שדבקים במידותיו של אדם נחשבים כדבוקים בו עצמו אף אתם תראו לדבק עצמכם במידותי אשר הורגלתי בהם מנעורי עד היום הזה, ותהיו כדבוקים בי ממש פנים אל פנים, והמידות שהורגלתי ליזהר מנעורי הם - לשון הרע, שקר, וגסות הרוח...

*

צדיקי בית רוז'ין היו אומרים, שעל כן עשה ה' שפתח מערת ציונו הקדוש נמוך במאד, ואי אפשר להכנס שם בלא 'כפיפת קומה', להזכיר לכל הנכנס לגו מערתא קדישא, כי זו היא מורשתו הטהורה אשר השאיר לנו - להתכופף ולהכניע את עצמנו בכל עת ועונה.

ברצוני להישאר ביניהם

בעניין התפילה נציין עובדא נפלאה, מתחילה, בבוא ה'בת עין' זי"ע לארץ הקודש להשתקע בתוכה, היה בדעתו לעלות לדור בעיה"ק ירושלים, ורק לימים הנוראים שהה בצפת עיה"ק, (**מחוסר מקום הוצרך לישן שם בתוככי כוך הבנוי בתוך הכותל**), והנה משום מעשה, שהיה ה'בת עין' עד לו, החליט לישאר ולקבוע דירתו בצפת, וכך הוה מעשה, ביום הושענא רבה שמע האיך שאם קוראת לבנה - 'רחמיאל', עלה הגגה והורד משם את המחצלות, בהסבירה לבנה שלמחרת היום, בשמיני עצרת, יתכנסו כל בית ישראל ויתפללו 'תפילת גשם', ולבטח גשם עז יותך ארצה, על כן יש להיזהר על המחצלות שלא יתקלקלו, כראות רבינו מעשה זה, נענה ואמר אם יש בעיר זו יהודים המאמינים כל כך בכח התפילה, ברצוני להישאר ביניהם.

הקפיצה לתוך הגחלים

ידוע שבימי שבתו בצפת, לא היה יוצא ה'בת עין' להשתתף בהלוויית המת, פעם אחת עברה 'לוויה' של אחד מאנשי צפת בסמוך לביתו של ה'בת עין', יצא ה'בת עין' וליווה את המת עד לבית החיים, כל העם הנאספים תמהו, מה זה היות והנפטר היה ידוע לאיש פשוט ביותר, בהגיעם לבית העלמין ואנשי ה'חברא קדישא' הכניסוהו לטבילה ולטהרה במקוה האריז"ל כנהוג באותם הימים, הבחינו שרגליו שחורות ומפוחמות מאד, והשתוממו האנשים על זה, יצאו ושאלו את פי האלמנה על פשרן של דברים,

פתחה האלמנה ואמרה, מעשה שהיה בשנים קדמוניות, בימי צעירותו, כשהיה רוכל במדינות הניכר, הגיע פעם אחת לבית מטרוניתא מבית המלוכה שגמרה אומר להינשא אליו, והכריחוהו בכוח לבוא אל סעודת הנישואין... ה 'חתן' אשר ישב בהיכל הנישואין ראה את הגיהנום פתוחה תחתיו... ולא ידע להשית עצות בנפשו, והנה רואה הוא באמצע ההיכל חבית של גחלים לוחשות, שהעמידו לחמם את הקהל, אזר ה'חתן' עוז ותעצומות, וקפץ אל תוך אותה חבית בוערת, ומשראו הערלים את אשר עשה, הסיקו בעצמם, כי זה ה'חתן' אשר לפניהם 'משוגע' הוא, והשליכוהו תיכף מעימם, וכך ניצל מידי עבירה, ומאלו הגחלים הושחרו רגליו.

נענה ה'בת עין' ואמר, ראיתי מחלון ביתי ש'עמודא דנורא' סובב את המיטה, ואיתא בגמרא (**כתובות יז.**) שעמודא דנורא יורד מן השמים על מיטת הנפטר רק לחד או שנים בדרא, להורות, שלא הכל ראויים ללוותו, כראותי את העמודא דנורא הבנתי שקדוש ייאמר לו, על כן יצאתי ללוותו עד בית החיים. הבה נלמד ממעשה זה, דיהודי זה פשוט היה עד יום מותו, אמנם 'קפיצה אחת' לתוך גחלים לוחשות העלתו למדריגה שרק חד בדרא זוכה לה.

על סעודת הברית איני מוותר

פעם נכנס אל הרה"ק המגיד מטשערנאביל זי"ע אחד מיהודי העיר להזמינו לסנדקאות אצל בנו הנולד לו, שאלו ה'מגיד', האם תערוך 'סעודת ברית', נאנח היהודי ואמר, רבי קדוש, משתכר אנכי שכר מועט של חמשה מטבעות לשבוע, אשר בקושי מספיקים לפרנסת בני ביתי - לחם צר ומים לחץ, אין בידי מעות לערוך סעודה לכבוד הברית, אמר לו המגיד, אם רצונך שאהיה סנדק לרך הנולד - עליך להבטיחני שתקיים 'מנהג ישראל' בסעודת הברית, לך נא אל אדונך אשר אתה עובד אצלו, ותבקש מעמו שישם לך מעתה 'שכר עבודתך' על השבוע הבעל"ט, ויפרע ממך מטבע אחת בשבועות הבאים 'מטבע' לשבוע.

והסביר ה'מגיד' דשרו של עשו הוא 'סמא"ל', ובשמו מרומז נוטריקון - ס'עודת מ'ילה א'ין ל'עשות, ס'עודת מ'צווה א'ין ל'עשות. ס'יום מ'סכתא א'ין ל'עשות. על שלש אלה נלחם הוא מאד שיתבטלו מתוך עם בני ישראל, ואכן לדאבון לב הצליחו מעשיו לענין סיומי מסכתות, אמנם, לזאת לא אסכים, שיצליחו מעשיו בסעודת ברית מילה, ולכן כל כך החמרתי ב'בעל ברית' זה שיקיים המנהג 'סעודת ברית'.

ה'בת עין' היה עד למעשה זה, אחר זמן ביאר ה'בת עין' את סיבת התנגדות השטן לג' סעודות אלו, כי כל אימת שהשטן עולה ומשטין על אי מי מבני ישראל, פלוני עבר על איזה ממצוות התורה, עונה לעומתו 'מלאך מיכאל', וכי לא ראית באיזה שברון לב עבר העבירה, כי אף בעת עשייתו את העבירה היה שבור מכך שהשטן לכדו ברשתו, ומאידך פוק חזי את גודל השמחה שיש לבני ישראל בעשותם אחת ממצוות ה', ועושים יומא טבא בסעודת מרעים, טענה זו סותמת פיות משטינינו ומקטריגינו, ולכן נלחם השטן כל כך לבטל מישראל את השמחה של מצווה, כי על ידי שמחה זו מתבטלים כל טענותיו. **זיעוכי"א**

הילולא דצדיקיא

יום שב"ק ט' כסלו
– רבי דוב בער האמצעי ב"ר שניאור זלמן מליובאויטש (תקפ"ח)
רבי יצחק ב"ר דוד גרינהאבר אב"ד פאקש-
מקל נועם\קונט' תפילין (תקפ"ג)
רבי יעקב אריה מנעשכיז ב"ר מרדכי מסטביחוב (תרס"ח)
רבי נחום מטאלנא ב"ר מרדכי. רבי אליעזר ב"ד אליהו יהושע געלדציילער - ר"י אור ישראל (תשס"ח)
רבי משה שפירא מסלאוויטא ב"ר פנחס מקודיץ (תקצ"ח)

יום א' י' כסלו
– רבי פינחס מנחם אלעזר מפלץ ב"ר בנימין אליעזר יוסטמן ב' שפתי צדיק (**תרפ"א**)
רבי משה יוסף ואהרמן מטבריה ב"ר אברהם דוד אב"ד בוטשאטש (**תרי"ח**)
רבי מנחם נחום מהוסיאטין-למברג ב"ר שלום יוסף (**תשי"ג**)
רבי משה מרדכי ב"ר צבי חיים עפשטיין ב' לבוש מרדכי זר"י סלבודקה וחברון (**תרצ"ד**)
רבי איסר זלמן ב"ר בדוב פרץ מלצר ב' אבן האזל (**תשי"ד**)

יום ב' י"א כסלו
– רבי יעקב יצחק הלוי לנדא ב"ר יקותיאל זלמן מדראהביטש - ב' אמרי דברבי ואב"ד דיקלא ופרשבווג (**תקכ"ג**)
רבי יצחק מסדיגורה- רימנוב ב"ר ישראל (**תרפ"ה**)
רבי שמחה מדעסוי ב"ר צבי חריף מפוזנא (**תקמ"ז**)
רבי יחיאל ב"ר אהרן הלר ב' עמודי אור (**תרכ"ב**)

יום ג' י"ב כסלו
– רבי שלמה ב"ר יחיאל לוריא המהרש"ל מלובלין (**ה' של"ד**)
רבי אברהם דוב מאווריטש בעל הבת עין ב"ר דוד (**תר"א**)

יום ד' י"ג כסלו
– האמורא רבינא בריה דרב הונא (**ד' ר"ס**)
רבי ישראל ב"ר שמואל אליהו טאוב ממודז'יץ ב' דברי ישראל (**תרפ"א**)
רבי שלמה זלמן יוסף מזויעלפאלי ב"ר אברהם (**תרי"ח**)
רבי דב בער מלעוו ב"ר ישראל מרוז'ין (**תרל"ז**)
רבי ישראל אריה מפרמישלאן ב"ר צבי מסדיקלוב (**תרנ"א**)
רבי ישראל פרידמאן מטשזורטקוב ב"ר דוד משה (**תרצ"ד**)
רבי יחיאל מיכל האגר מהורודנקא ב"ר ברוך מוויז'ניץ ובנו רבי ברוך הי"ד (**תש"ב**)

יום ה' י"ד כסלו
– ראובן בן יעקב אבינו ע"ה (**ב' קב"ד**)
רבי יעקב יצחק מזאבנא ב"ר ישראל אלימלך (**תרנ"ב**)
רבי מנחם נחום משטפינשט ב"ר ישראל מרוז'ין (**תרכ"ט**)
רבי דוד ב"ר מסעוד אבוחציראה (**תר"ס**)
רבי יעקב משה מוזלבריז' ב"ר ישכר בעריש (**תרע"ח**)
רבי שאול ראזנבערג אב"ד ראצפערט ב"ר מרדכי אב"ד נידבאטור וטערצאל- שו"ת חמדת שאול (**ת"ש**)
רבי יצחק מאזאדניץ הי"ד ב"ר בדוך מאיר- חתן ר"י מאלעסק (**תש"א**)
רבי מרדכי יעקב ב"ר חיים בריישא אב"ד צידיר- החזיון והתיקון\שו"ת חלקת יעקב (**תשל"ז**)
רבי מרדכי מטשרנוביל ב"ר מנחם נחום טברסקי מלאיעוו (**תרס"ז**)

יום ו' ט"ו כסלו
– רבינו יהודה הנשיא בן רבן שמעון בן גמליאל (**ג"א תתקנ"ד**)
רבי משה ב"ר לייב קן אב"ד דארמשטאט- חתן ר"ש ורטהיימר מוויא (**תקכ"ב**)
רבי יחיאל מיכל מברזנה ב"ר דוד הלוי מסטעפין (**תר"ט**)
רבי שמחה בונם ב"ר אברהם שמואל בנימין סופר ב' שבט סופר מפרסוג (**תרס"ז**)
רבי דוד טוויערסקי מסקוירא ב"ר יצחק (**תר"מ**)

קול רינה וישועה
באהלי צדיקים {ב}

הביקור אצל ה'בית ישראל' ביום החופה של רבינו שליט"א בשבוע של פרשת ויצא התשל"ז, תיאור פרידת רבינו הק' זיע"א מאנ"ש בחו"ל שבוע להסתלקותו, ופנינים ודרושים יקרים על עניני נישואין מפי ספרים וסופרים לרגל שמחת נישואי בת הגה"צ מזרינו רבי נחמן בידרמן שליט"א

אל הנער הזה התפללתי

ביום החופה של **כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א** יום ג' פר' ויצא ח' כסלו שנת תשל"ז ציוה מרן הרמ"מ זיע"א לבנו מרן אדמו"ר זיע"א לילך עם בנו החתן לקבל ברכה מאת הרה"ק בעל **הבית ישראל** מגור זי"ע, והלכו לשם כמה שעות לפני זמן הקבלת פנים, בדם שם הודיעו להם כי הרה"ק מגור הסתגר בחדרו כבכל יום לאיזה שעה לנוח פורתא, ולא יכלו להיכנס אליו מיד, כמובן שהסכימו להמתין שם עד שיתעורר, והנה חלפה שעה, ועדין לא יצא הבית ישראל מחדרו וגם המשמשים בקודש התפלאו על הדבר, עבר עוד זמן, ואחד מחשובי אנ"ש שליווה את מרן אדמו"ר זיע"א לשם, גמר בלבו שאין זה תכלית, וטען כי חייבים לחזור כי עוד מעט מיועד הזמן להתחיל הקבלת פנים, החסיד קם ממקומו והלך לדרכו, ואכן אח"כ באו להודיע לרבינו זיע"א כי המחותן כ"ק אדמו"ר רבי אברהם יצחק קאהן זי"ע אדמו"ר מתולדות אהרן כבר יצא אל הקבלת פנים, אמנם רבינו זיע"א כלל לא חשב לילך לשם, וכפי שהעיד אח"כ: הייתי מחכה שם כל הלילה, הרי הלכתי בשליחות אבא, אמנם הסכמתי כי אם יביאו לי הודעה מפורשת מכ"ק אאמו"ר כי מותר לי לילך כבר, רק אז אלך, מאחר שלא באה הודעה כזאת, נשארתי והמתנתי להיכנס לקו"פ. והנה בחדר פנימה **[זאת סיפר אחד המשמשים בקודש לאחר מעשה]** ניעור הרה"ק מגור, ומיד פנה למשמשו בשאלה: וועד געפינט זיך יעצט און בית המדרש? כלומר, מי מבקש להיכנס זה עתה, **[והעיד המשמש כי מעולם לא שאל מיד כשניעור מי רוצה להיכנס אליו]**, אמר לו כי בנו של הרבי מלעלוב מבקש להיכנס עם בנו החתן ועוד מעט כבר זמן החופה, הורה הרה"ק להכניסם תיכף, לאחר חילופי דברים קצרים, הגיש מרן אדמו"ר זיע"א מכתב הזמנה על החתונה ובקראו את שם החתן קרא הרה"ק מגור בקול בנהמת לבו הארי: "אל הנער הזה התפללתי"! לבסוף התנצל לפני רבינו זיע"א כי לא יוכל להשתתף על החתונה, ואמר: זאג דעם טאטען, איך בין אַ בעל יסורים **[- אמור לאבא, שהנני בעל יסורים]**, וגילה לאוזני רבינו זיע"א כי הוא תשוש כח ולאחרונה אינו מרגיש כ"כ בטוב, ואז עוד לא ידעו כלל כי הרה"ק מגור סובל כל כך, כעבור ג' חודשים ביום ב' אדר עלה לגנזי מרומים, זי"ע.

[בחודש האחרון אלול האחרון לחייו, שהה רבינו זיע"א בארה"ב, ואמר לא' החסידים שהיה בחדרו בזה"ל: "עס איז זייכטיג מען זאל דאס הערען, מען זאל דאס זייסען" וסיפר את כל הנ"ל באריכות כדרכו, ואח"כ קרא לא' מבניו הגה"צ שליט"א שהיה שם, ומקודם אמר, הוא בטח יודע את הסיפור מכבר, אבל בכל זאת ברצוני לספר לו, אני רוצה שהוא ישמע שוב, וחזר עוד הפעם על סיפור הדברים.]

ההכנה אל ה"גרויסען שמחה" - תיאור פרידת רבינו הק' זיע"א מאנ"ש בחו"ל שבוע להסתלקותו

באחד הימים האחרונים מביקורו האחרון של מרן אדמו"ר זיע"א בארה"ב, אצל קהל אנ"ש הלך להשתתף בשמחת נישואי בתו של אחד ממקורביו, לאחר החופה עבר הקהל להתברך מפיו ואז פנה רבינו לאחד מחשובי החסידים וביקש: עתה תברכני אתה, גם אני זקוק לברכה!, החסיד, בר דעת ובר אוריין, היסס תחלה, אבל רבינו אינו מרפה ממנו ולבסוף השיב הלה: עוד ינובון בשיבה וגו' אריכות ימים ושנים, ורבינו ענה בקול רם: אמן כן יהי רצון, ומשך כמה רגעים השתעשע עם ברכתו של חסידו...

שבוע ימים לפני הסתלקותו של רבינו, ביום ז' טבת לילה לפני שחזר רבינו לארץ הקודש, בא נכדו הגדול הגה"צ ר' אהרן בידרמן שליט"א בברית האירוסין, החסידים המסורים מתחילים להכין את היכל בית המדרש לקראת שמחת ה'לחיים', אחד נכנס לשאול את רבינו אודות סדרי הישיבה לשולחן המזרח איך ברצונו להושיב את הרבנים והמחותנים וכו', רבינו מבקש פסק זמן לחשוב על זה, לאחר מכן פוסק ועונה: תעשו כהבנתכם, נאר דאס יא, מיין דויד'על זאל זיצען נאך מיר **[רק זאת כן, דוד שלי יישב אחרי]**, כלומר להושיבו סמוך אליו ממש לפני כל שאר הקרואים אך שבוע אחרי כן יורדים לעומק המכוון בדבריו הקדושים...

גמר השידוך מתאחר, אבל רבינו מאיץ ומזרז שיגמרו עד הלילה, זה כבר כמה ימים ששומעים מפיו שהוא ממהר לחזור לביתו... לפנות בוקר נכנסים המחותנים לבית המדרש ובשעטומ"צ גומרים את השידוך, לפתע בין השיחים, שואל וחוקר רבינו זיע"א אצל המחותן שליט"א מדוע אינו לובש "שווארצע זאקען" **[-אנפילאות שחורות]** בימות החול כדרך חסידים ואנשי מעשה, **[בשבת הלך מכבר באנפילאות לבנות]**, ורבינו אומר לו: גם אני, נמנעתי כל השנים מללבוש ווייסע זאקען בשבת קודש, מטעם הכמוס עמדי, ברם כשחיתנתי את צעיר בני, אז התחלתי ללבשם, בנישואי בתך הכלה תחי', בתך צעירה, ועוד תוכל ללבוש שווארצע זאקען בימות החול... יש ואולי לא הבינו מה ראה רבינו לומר זאת כבר בליל הלחיים, אך כעבור שבוע ימים הבינו למפרע, היה זאת הפעם האחרונה בחייו ששוחח רבינו עם המחותן...

בלילה שלאחריו מתקיים מעמד לחיים וגיזעגענען טיש טרם הפלגתו של רבינו זיע"א לארה"ק, ועקב שגמר השידוך התאחר עד לשעות הקטנות של הלילה, לא יכלו להודיע לאנ"ש את הבשורה ועתה באים החסידים בהמוניהם ליטול חבל בשמחת הצדיק לברך ולהתברך במזלא טבא, באים הם גם להפרד מרבינו לפני הנסיעה, זיך גיזעגענען פון דעם רעבע'ן.

רבינו נכנס לבית המדרש, ולראשונה אינו מתיישב על כסא כבודו, עליה הוא מושיב את נכדו החתן בראש השולחן, לימינו של החתן יושב אביו **כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א** ורבינו זיע"א מתיישב בצידו השני, רבינו שותה לחיים, מברך את בעלי השמחה, מברך את כל הקהל הקדוש, הוא אינו מרבה במילים, וכך הוא אומר: דער אייבערשטער זאל העלפען **מען זאל זוכה זיין צו גיין צום גרויסען שמחה! מען גייט באלדט צום גרויסען שמחה! [- הולכים לקראת השמחה הגדולה]**

קהל אנ"ש עוברים לפניו כבני מרון, רבינו בעצמו מאיץ ומזרז את הקהל לעבור בחיפזון, ולהמשיך, לכמה מן העוברים, הזקוקים לישועה, הוא אומר בזה"ל: דאס איז א גוטע בית דין! כשהוא מצביע על שלשה הדורות היושבים בשולחן המזרח...

רבינו חוקר ודורש מדוע אי אלו אנשים מאנ"ש לא הגיעו להיפרד ממנו טרם נסיעתו, ניקר בעליל כי רצונו לראותם. להיפרד מצאן מרעיתו.

הקהל עבר רבינו מתכונן לצאת לדרכו לארץ ישראל, רבינו עוד מבקש להיוועד עם אחד החסידים ביחידות, הוא אומר לו דברים סתומים שרק לאחר מכן הובנו לעמקם, הוא יוצא לשדה התעופה, חסידים מלווים אותו, קשה להם להיפרד מרבם הקדוש, אביהם האהוב והמסור, א גוטע פריינד **[כלשונו בכ"ע]**.

רבינו נכנס אל האולם וממשיך לאחד הפרוזדורים הענקיים, לפתע הוא נעמד ואמר: איך קודאים כאן לפרוזדור, האָלל הלא כן? ובבת שחוק הוא שואל: האם ה"אלל" הזה די גדול עבור המוסדות... ומיד מרצינות פניו ואומר: כאן זה הפרוזדור להיכנס לארה"ק, לטרקלין של המלך הגדול, אי' **(אבות ד , טז)** התקן עצמך בפרוזדור כדי שתיכנס לטרקלין, צריכים כאן שמירה מעולה... אח"כ הוא מפטיר ואומר: יא, א פרוזדור, דער עולם הזה איז נאר א האלל, א פרוזדור.

החסידים שבאו לשדה שוב פעם זוכים להיפרד ממנו, רבינו עולה על כבש המטוס ומפליג לארה"ק. ***כעבור שבוע ימים בלבד, בליל י"ד טבת שנת תשס"א, לאחר עריכת השולחן הט' לכבוד יומא דהילולא של זקינו מרן ר' משה מלעלוב זיע"א, עלה רבינו בסערה השמימה כרעם ביום בהיר, בפתע פתאום בא להיכלו, נגהו אראלים את המצוקים, זיעזכ"א.***

פנינים וליקוטים יקרים מספה"ק
בגודל מעלת שמחת הצדיק אשר בכוחו להשפיע בעת השמחה להמסתופפים בצילו, ובגודל קדושת מעמד החופה.

הצדיק בעת שמחתו בכוחו לברך ולהשפיע כי נתלבש בו אליהו הנביא

ראיתי אנשים גדולים שבעת שמחה אצל צדיקים כגון חתונה, דייקא בעת החדווה הגדולה כמו אחר החופה דחקו עצמם אל רבם ליתן קוויטל ולהזכיר שמם, למרות שהדחק היה אז סכנת נפשות, כי בשעת שמחה יש לבעל שמחה כח לברך ולהשפיע הכל, כי נתלבש בו אליהו הנביא, שעליו נאמר איש פקיד על כל בשורות טובות **(עי' רש"י בחקותי)** וכן מצינו בסרח בת אשר, שנחפזה לבשר ליעקב על דבר המצאו של יוסף הצדיק, ושם כתיב **(בראשית מה , כז)** ותחי רוח יעקב, בשמחה גדולה, דייקא אז בשעת חדותא גדולה זז זכתה לאותה ברכה גדולה שתחיה לעולם, כדאיתא במדרש **(תרגום יונתן בראשית)** שנכנסה בעודה בחיים לגן עדן, ולא טעמה כלל טעם מיתה עכ"ל. דבש השדה אות קנ"ד

ברכת הצדיק

הרה"ק משינאווא זי"ע היה אומר שכל אחד הנוסע לרבי, והרבי נוטל פתקא ממנו הרי הוא פועל עבורו ישועה תיכף, אלא שמקצתן מאבדים את הישועה בבואם לביתם, מקצתם על הדרך, ומקצתם מאבדים את הישועה עוד בבית הרבי אחר הפרדם ממנו. דברי יחזקאל

רמז וענין נתינת פדיון לצדיק

פ"א בא להרה"ק משינאווא מכתב עם קוויטעל אודות חולה א' והביא הגבאי לפניו את המכתב והקוויטעל, ושאל תיכף הרה"ק אם שלחו ג"כ מעות לפדיון נפש, ואמר כתיב **(תהילים ק)** ויחי ויתן לו מזהב שבא ויתפלל בעדו תמיד, כלומר אם רוצה אדם שיחי' אז ויתן לו להצדיק מזהב שבא, אז ויתפלל בעדו. דברי יחזקאל – תהילים

ותומכיה מאושר

וכך הם דברי **הרה"ק מאפטא** זי"ע בספה"ק אוהב ישראל" **(פ' פנחס ד"ה אשר יוציאם)**: "מי שנותן מעות לצדיקים ולתלמידי חכמים, הך הוצאה הכנסה קרי ליה, כי על ידי זה הצדיק מתפלל עבורו ומזכירו לטובה לפני השי"ת ב"ה וב"ש, וממשיך עליו רחמים וחסדים טובים בכל עניני עסקיו ובכל הצטרכויותיו כיד ה' הטובה עליו".

תיקון הנפש

הרה"ק רבי מרדכי מטשערנוביל זי"ע כותב באחת מאיגרותיו לבנו הרה"ק מטשדרקס זי"ע: "ראיתי בחזיון לילה שתפילתך בעד כלל ישראל עושים פירות בשמים, על כן תרבה ליקח מעות מישראל". ואכן כך היתה דרכו בקודש שהיה מבקש סכומים גדולים כשבאו אצלו לפעול ישועות.

הרה"ק הדברי חיים מצאנז זי"ע אמר פעם: הנה לכאורה הפלא ופלא הוא מה שצדיקים יצטרכו ליקח נדבות מאחרים לפרנסתם, הלוא המה יכולים להתפרנס בזרוע מאביהם שבשמים, כי כל העולם ניזונים בזכותם ובשבילם נברא העולם, ותירץ על זה בשם הרה"ק **הרר"א מליז'ענסק** זי"ע שכך סיבב עילת כל העילות וסיבת כל הסיבות הבורא ית"ש, שיהיה להם התקרבות על ידי זה אצל הצדיקים לתקן נר"ן שלהם, וכל השייכות שיש להם עם הצדיקים הוא ע"י המעות שנותנים, עכדה"ק. מאמר קדישין

טובה להאדם הנותן

טובה גדולה לאדם שרוצה להיוושע על ידי הצדיק, שיתן לו ממון, ואם לא היה מתיירא מחילול השם שיחשדוהו שהוא מתכוון לעצמו, היה צועק בשווקים שיתנו לו ממון לטובתם. דרך צדיקים בשם הרה"ק מפאריסוב זי"ע.

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

מזלא טבא וגדיא יאה

מעומקא דליבא נשגר בזה כסא דברכתא לקדם ידידינו היקר והנעלה, האי גברא רבה, מרביץ תורה ויראה טהורה, נעים הליכות ורב תבונות, מגדולי מחזירי תשובה בדורינו ומסור בלו"נ למען ילדי ישראל ורבים השיב מעוון. דבוק ומקושר ומסור בלו"נ למרן רבינו שליט"א, עוסק בצרכי ציבור באמונה, ומתמסר בכל נפשו ומאודו למען בית מדרשינו בארה"ב

הרה"ח רבי **אלימלך מיללער** שליט"א - בארא פארק

לרגל שמחת נישואי בנו היקר, המופלג בתוי"ש מרדכי דב עב"ג בשעטומ"צ

יהי רצון שיזכה לדוב נחת מכל יוצ"ח, ומשמחה זו יושפע תמיד שמחות באהלו מתוך בריות גופא ונהורא מעליא וכט"ס.

השמחים בשמחתכם – קהל חסידי לעלוב – המערכת. **גליון זה נודב לרגל השמחה**

נודב לרגל השמחה בחצה"ק לעלוב – תו"א

ידידינו היקר הרה"ג ר' **אברהם מקובצקי** שליט"א לנישואי הבת

ברכת מזל טוב לידידינו ואנ"ש שהשמחה במעונם

המחותנים החשובים הנה"ח **ישראל וולנער** והנה"ח **משה שווארץ** לשמחת נישואי ילדיהם במז"ט

הרה"צ ר' **יעקב אלי' הורונצ'יק** שליט"א וחתנו הרה"ג ר' **אהרן קאפץ** שליט"א להכנס הנכד - הבן **חיים אליעזר** לעוהתומ"צ

הר"ר **יוסף ברגר** הי"ו בארה"ב - לנישואי הבן

לזיכוי הרבים להוצאת העלון לע"נ, לרפואה או לשמחה ניתן לפנות לטלפון 052-7667563 עד יום ב' בערב